DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

28. september 2000 *

I sag C-193/99,

angående en anmodning, som Sedgefield Magistrates' Court (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

Graeme Edgar Hume

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 8, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport (EFT L 370, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón, og dommerne P. Jann (refererende dommer) og M. Wathelet,

* Processprog: engelsk.

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: R. Grass,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Det Forenede Kongeriges regering ved M. Ewing, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af barrister P. Stanley

— den franske regering ved afdelingschef R. Abraham og ekspeditionssekretær S. Seam, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— den portugisiske regering ved direktør L. Fernandes, og juridisk medarbejder P. Borges, begge Juridisk Tjeneste, Direktoratet for EF-spørgsmål, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved de juridiske konsulenter F. Benyon og M. Wolfcarius, som befuldmægtigede,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. marts 2000,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 21. maj 1999, indgået til Domstolen den 25. maj 1999, har Sedgefield Magistrates' Court i medfør af artikel 234 EF forelagt to præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 8, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport (EFT L 370, s. 1, herefter »forordningen«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst i forbindelse med en straffesag, der er indledt mod G. Hume, hvori han er tiltalt for at have overtrådt bestemmelserne om den ugentlige hviletid for førere af køretøjer.

Relevante retsregler

Fællesskabsbestemmelser

3 Forordningens artikel 6, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Den samlede køretid mellem to daglige hviletider eller mellem en daglig og en ugentlig hviletid, i det følgende benævnt 'daglig køreperiode', må ikke overstige ni timer. Dog kan den to gange om ugen sættes op til ti timer.

Efter højst seks daglige køreperioder skal føreren tage en ugentlig hvileperiode som defineret i artikel 8, stk. 3.

Den ugentlige hvileperiode kan udsættes indtil afslutningen af den sjette dag, hvis den samlede køretid i disse seks dage ikke overstiger det maksimum, der svarer til seks daglige køreperioder.

For så vidt angår international personbefordring bortset fra rutekørsel ændres tallet 'seks' i andet og tredje afsnit til tallet 'tolv' og ordet 'sjette' i tredje afsnit til ordet 'tolvte'.

Medlemsstaterne kan lade det foregående afsnit finde anvendelse på anden indenlandsk personbefordring end rutekørsel.«

4 I forordningens artikel 8 hedder det bl.a.:

»...

3. I løbet af hver uge skal en af de i stk. 1 og 2 nævnte hvileperioder forlænges til i alt 45 sammenhængende timers ugentlig hviletid. Denne hvileperiode kan

afkortes til mindst 36 sammenhængende timer, hvis den tages på køretøjets eller på førerens hjemsted, eller til mindst 24 sammenhængende timer, hvis den tages et andet sted. For enhver afkortelse gives der en tilsvarende hviletid, som skal tages samlet inden tre uger efter udløbet af den pågældende uge.

...

5. For så vidt angår personbefordring, på hvilke artikel 6, stk. 1, fjerde og femte afsnit, finder anvendelse, kan en ugentlig hvileperiode overføres til den uge, der følger efter den uge, i hvilken hvileperioden er indtjent, og tages sammen med denne anden uges ugentlige hviletid.

6. Hviletid, der tages som kompensation for nedsættelse af daglig og/eller ugentlig hviletid, skal tages sammen med et andet hvil på mindst otte timer og skal på anmodning af den pågældende fører tillades afholdt på køretøjets eller førerens hjemsted.

...«

Nationale bestemmelser

I henhold til section 96 (11 A) i Transport Act 1968 straffes overtrædelser af gældende fællesskabsbestemmelser vedrørende køreperioder, arbejdstider og afbrydelse af arbejdstider med bøde.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger i hovedsagen

6 Den 5. januar 1996 blev der rejst tiltale mod G. Hume, hvorefter han blev indstævnet for den forelæggende ret. Han blev tiltalt for at have ført et køretøj, som forordningen finder anvendelse på, og ikke efter højst tolv daglige køreperioder at have taget to ugentlige sammenhængende hvileperioder, således som det kræves efter forordningens artikel 6, stk. 1, og i overensstemmelse med definitionen i artikel 8, stk. 3. Han havde dermed overtrådt section 96 (11 A) i Transport Act.

7 G. Hume var buschauffør, og hans kørsel var af en sådan karakter, at han var berettiget til at blive omfattet af ordningen i forordningens artikel 6, stk. 1, fjerde og femte afsnit. Han tog ikke nogen ugentlig hvileperiode i tidsrummet 16.-24. juli 1995. Herefter tog han en hvileperiode på 38 timer og 30 minutter mellem mandag den 24. og onsdag den 26. juli 1995. Efterfølgende påbegyndte han en hvileperiode på 36 timer og 30 minutter torsdag den 3. august 1995.

8 G. Hume gør gældende, at han tog den ugentlige hvileperiode for ugen, som begyndte den 17. juli 1995, den 24. og 25. juli 1995 ved at overføre den i overensstemmelse med forordningens artikel 8, stk. 5, og den ugentlige hvile-

periode for ugen, som begyndte den 24. juli 1995, den 4. og 5. august 1995, ligeledes ved at overføre den i overensstemmelse med denne bestemmelse.

9 G. Hume bestrider således den argumentation, som Vehicule Inspectorate, der er anklager på vegne af Secretary of State of Transport, har fremført om, at hvileperioden, for at blive taget sammen med hvileperioden for den påfølgende uge, ikke blot skal tages i denne anden uge, men skal tages i sammenhæng med hvileperioden for denne anden uge.

10 Da Sedgefield Magistrates' Court er i tvivl om fortolkningen af bestemmelserne i forordningen, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Når en fører af et køretøj, som er berettiget hertil i henhold til artikel 8, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85, vælger at overføre sin ugentlige hvileperiode til den uge, der følger efter den uge, i hvilken hvileperioden er indtjent, skal den pågældende fører da tage to ugentlige hvileperioder efter hinanden og uden afbrydelse i denne følgende uge?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal den pågældende fører da under alle omstændigheder tage to ugentlige hvileperioder i den følgende uge, eller kan han overføre den ugentlige hvileperiode for denne anden uge til den påfølgende uge?«

Det første spørgsmål

11 For så vidt angår forholdet mellem den hvileperiode, der er overført til den uge, der følger efter den uge, i hvilken hvileperioden er indtjent, og hvileperioden i denne anden uge bemærkes det, at det i henhold til artikel 8, stk. 5, kræves, at den første »tages sammen« med den anden.

12 De forskellige sproglige versioner af dette sidste udtryk anvender ordene »adscribirse« (spansk), »tages sammen« (dansk), »angehängt« (tysk), »να ληφθεί μαζί» (græsk), »added on« (engelsk), »rattachée« (fransk), »collegato« (italiensk), »gevoegd bij« (nederlandsk), »ligado« (portugisisk), »yhteydessä« (finsk) og »läggas samman« (svensk).

13 Det fremgår af en sammenligning af disse ord, at de alle har samme betydning, nemlig at den overførte ugentlige hvileperiode skal tages i sammenhæng med den ugentlige hvileperiode for den påfølgende uge.

14 Denne fortolkning med udgangspunkt i ordlyden er i overensstemmelse med forordningens målsætning. Forordningen har i henhold til første betragtning tre formål, nemlig at harmonisere konkurrencevilkårene og at forbedre arbejdsvilkårene og færdselssikkerheden. I nittende betragtning hedder det, at »det vil

være et socialt fremskridt og til gavn for færdselssikkerheden, at de ugentlige hviletider forlænges, når der samtidig skabes mulighed for at afkorte hviletiderne under forudsætning af, at føreren på et sted, som han selv vælger, kan udligne den ikke holdte hviletid inden for et givet tidsrum«.

15 Med henblik herpå fastsættes der i medfør af forordningens artikel 8, stk. 3, som hovedregel en ugentlig hvileperiode på 45 sammenhængende timer, der skal tages i løbet af hver uge, og som under visse betingelser kan afkortes, idet der for hver afkortelse gives en tilsvarende hviletid, som skal tages samlet inden tre uger efter udløbet af den pågældende uge.

16 Da der i medfør af artikel 8, stk. 5, kan overføres en ugentlig hvileperiode, er der tale om en undtagelse fra forordningens almindelige ordning, hvorfor bestemmelsen ikke kan fortolkes udvidende. Endvidere bør rækkevidden af undtagelsen bestemmes under hensyntagen til forordningens målsætning (jf. i samme retning dom af 17.3.1998, sag C-387/96, Sjöberg, Sml. I, s. 1225, præmis 14).

17 Det er ubestridt, at en fortolkning af forordningens artikel 8, stk. 5, der går ud på, at bestemmelsen skal forstås således, at den ugentlige hvileperiode, der er overført, skal tages i sammenhæng med den ugentlige hvileperiode i den anden uge, er den mest velegnede til at opfylde målsætningen om at forbedre førernes arbejdsvilkår og færdselssikkerheden.

18 En sådan fortolkning sikrer førerne, at de, som kompensation for et hvil, de ikke har taget, får en længere og uafbrudt hvileperiode og dermed et fyldestgørende hvil.

19 Det fremgår desuden af den sammenhæng, hvori forordningens artikel 8, stk. 5, indgår, og navnlig af samme artikels stk. 6, at lovgiver generelt har villet sørge for, at en nedsættelse af en hvileperiode kompenseres ved en forlængelse af en anden hvileperiode.

20 Det første spørgsmål må derfor besvares med, at forordningens artikel 8, stk. 5, skal fortolkes således, at en fører, der vælger at overføre sin ugentlige hvileperiode til den uge, der følger efter den uge, i hvilken hvileperioden er indtjent, i løbet af denne anden uge skal tage to ugentlige hvileperioder efter hinanden og uden afbrydelse.

Det andet spørgsmål

21 Det er ufornødent at besvare det andet spørgsmål, da det kun er forelagt af den nationale ret for det tilfælde, at det første spørgsmål besvares benægtende.

Sagens omkostninger

22 De udgifter, der er afholdt af Det Forenede Kongeriges regering, af den franske og den portugisiske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Sedgefield Magistrates' Court ved kendelse af 21. maj 1999, for ret:

Artikel 8, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport skal fortolkes således, at en fører, der vælger at overføre sin ugentlige hvileperiode til den uge, der følger efter den uge, i hvilken hvileperioden er indtjent, i løbet af denne anden uge skal tage to ugentlige hvileperioder efter hinanden og uden afbrydelse.

Sevón Jann Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. september 2000.

R. Grass

Justitssekretær

L. Sevón

Formand for Første Afdeling